

LA FÉDÉRATION BALKANIQUE

BIMENSUEL

ORGANE DES PEUPLES OPPRIMÉS ET MINORITÉS NATIONALES DES BALKANS

БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЈА БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЈА
BALKANSKA FEDERACIJA FEDERACIONI BALKANIK
ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ FEDERATIA BALCANICA

بالقان فدراسیونی

BALKANSKA FEDERACIJA

POLUMJESEČNIK

GLASILO POTLAČENIH NARODA I NARODNIH MANJINA BALKANA

Naša anketa

kod znamenitih evropskih političara i književnika
o Balkanskoj Federaciji

Johannes Becher

Johannes Becher rodio se je 22 svibnja 1891 u Münchenu. Njegov je otac bio visoki magistratski činovnik. Najprije je bilo određeno, da bude oficir, ali se je on posvetio literaturi i brzo je postao uvaženi politički pisac. Protivnik rata stupio je 1917 u Nezavisnu Radničku Stranku, kasnije se je priključio grupi Spartacusa a zatim komunizmu.

Becher je jedan od najtalentovanijih predstavnika mladih njemačkih pjesnika i jedan od najoduševljenijih boraca za stvar potlačenih naroda i klasa. Objelodanio je više djela, koja su bila češće zaplijenjena. Mi spominjemo samo neka: »Lješina na prijestolju«, »Bankir jaši po bojnem polju«, »Gladni grad«, i. t. d.

U ovom momentu Becher je proganjan radi veleizdaje. Čitava se napredna Evropa zgraža zbog toga i u raznim gradovima obdržavaju se mnogobrojni protestni zborovi.

Sjećam se jednog prijatelja, koji me je jednom pred nekoliko godina posjetio i koji je veoma dobro poznao balkanske zemlje. On je bio iz Srbije. Ova mi je čovjek u dugim sastancima neprestano pričao o ubojstvima i zločinima, koje vladajuća klasa počinja nad potlačenima u ovim zemljama. Okrutnosti i grozote bile su takove vrsti, da nedostaje ljudska fantazija, da sve to jasno i uvjerljivo predoči.

Pričao je o klincima, koje zabijaju uhapšenima pod nohte, o upaljivanju užarenim iglama, o kidanju udova — ukratko ponovno je stao preda mnogim srednjim vijek sa njegovim torturama i mučenjima, ja sam bio uzbudjen, jer ta prošlost, za koju smo mi svi mislili, da je od nas vrlo daleko, iznenada se je tako približila, od nas samo nekoliko stotina kilometara udaljena. Pričao je o svojoj braći i svojti, kojima zapališe krov nad glavom, dijelom poklaše a dijelom utekoše u planine, gdje vode kao takozvani »razbojnici« pogibeljni, požrtvovni život. Prikazivao je proganjanja, koje moraju izdržati ovi »razbojnici«, jer im je soldateska uvijek za petama. Ako ih ulove, mogu biti sretni, ako im učine »kratkii proces«.

Zaista kukavni, živinski život žive radnici i seljaci u ovim zemljama. Pravednost, sloboda, mir — riječi, lijepe riječi, koje su se i u ovom kutu zemlje povukle u crkve, učene knjige ili parlamentarne tribine. Tu leže dobro zakopane, da ne bi netko došao na misao, da one imaju nešto da traže u krutoj sadašnjici.

Nijedan čovjek neće vjerovati, da su mučitelji, ubojice i krvnici pozvani, da jednog dana privedu dugo željkovanoj slobodi narod, koga su do gola opljačkali i do nemila mučili.

Samo proti vladajućoj klasi, samo u borbi proti njenim agentima može narod, da odbaci vjekovne okove.

Pa i »Federacija« balkanskih naroda može samo onda da bude prava Federacija, kad bude zaista Federacija samih oslobođenih radničkih i seljačkih masa.

Socijalno i nacionalno oslobođenje balkanskih naroda preduvjet je istinskog balkanskog saveza.

Mislim, da sam ovim naznačio i put, kojim moraju ići mase, da osvoje ovu slobodu.

Junačka borba bugarskog naroda još je valjda u svačijoj uspomeni. Bugarski je narod na Balkanu pošao putem, kojim je pošao ruski narod i sretno ga dokrajčio.

Nema drugog riješenja! Ni u Evropi, ni u Americi, ni u kojem od pet kontinenta, koje su ljudi učinili pakao za ljude osim dugog, napornog sabiranja klasnih sila potlačenih, te oružanog ustanka, ako tlačitelji, kao što su do sada uvijek činili, upotsebe silu proti porastu proleterskih masa.

Johannes Becher

Maksimilian Hesse

Maksimilian Hesse rodio se je 8 svibnja 1847 u Dornitzehu, okrug Torgau. Odgojen u Marburgu i Berlinu, gdje je pohađao gimnaziju i sveučilište. Iza toga bavio se je književnošću i politikom. Zatim putuje u Ameriku i četverogodišnji boravak onamo proširuje polje njegovog novinarskog djelovanja. Kao glavni urednik »Mecklenburger Nachrichten« podupire reformatorna nastojanja. Njegovo detaljno poznavanje njemačkog agrarnog problema dodje mu dobro za njegovu putovanja po Balkanu. U Kölnu stupio je u kolo opozicijonalaca proti caru Vilimu II. Radi nastupile sljepoče morao je napustiti svoje književno djelovanje — ali njegova neslomiva boračka volja uzrok je, što i danas usprkos njegovih 80 godina najživlje uzimlje učešća u dnevnim događajima.

Najteži problem, koga sam ja upoznao — bio je i još je sada neriješeno balkansko pitanje. Kao što je u Sarajevu bio dan znak za svjetski rat, može svaki dan da na Balkanu nastupi pogibelj rata.

Nema garancije mira za Evropu, nema za svijet, ako prije ne nastupi umirenje — ne balkanskih država, nego što mi se čini daleko važnijem: umirenje balkanskih naroda.

Ako tako gledamo na problem, onda je sadašnje »riješenje« pljuska u lice načelima pravednosti i slobode. Užasni i bljutavi zločini vladajućih krugova ne dopuštaju mi da vjerujem, da bi ovi vodili računa o potrebama dana — o zaštiti narodnih manjina.

Da se učini kraj tlačenju narodnih manjina i suparništvu balkanskih država izmedju njih, ne bi trebalo podcijeniti pokušaj, da se pripravi mobilizacija balkanskih žena.

Probudjenje bespravnih balkanskih žena za političku slobodu dati će istom osnovicu u borbi proti barbarskom tlačenju domaćih i stranih vladara, koja obećaje uspjeh.

Uz to se mora nastojati, da se odupremo svakoj vrsti fašizma — osobito talijanskom fašizmu. Ovu se borbu mora voditi pod zastavom proti fašizmu.

Razlozi političke premoći diktiraju svim evropskim državnim vladama njihove težnje na Balkanu Preduvjet, da se

ostvari sretna misao balkanske federacije — jest baš isključenje svakog upliva evropskih država.

Kao što je caristička Rusija bila nekoć zublja požara za Balkan, mora Sovjetska Rusija biti luč potlačenim balkanskim narodima.

Dotle polažem svu moju nadu u potlačene i plemenite svih zemalja, koji borbom za vlastitu slobodu podupiru i borbu potlačenih balkanskih naroda.

Maksimilian Hesse

Nova maska i novi putevi diktature

Sva režimska štampa, u prvom redu ona, koja je do jučer na sav glas trubila, da je jugoslavensko ime austrijska izmišljotina i tvorevina Beča samo da uništi srpski narod i potamni srpsku historiju, počela je odmah poslije 3 oktobra da hvali i do neba uzdiže novu Jugoslaviju «ovo epohalno i državničko djelo».

Preuzeta je nova maska i nadošlo je novo naličje, ali je lice i suština ostala stara i nepromijenjena. Novi diktatorski «jugoslavenski režim» ima isti cilj kao i stari «parlamentarni» režim. Novom režimu pristupiše oduševljeno svi prijašnji nosioci predjašnjeg veliko-srpskog režima: velikosrpski generali, radikalni ministri, imperijalistički diplomate i šovinistički novinari.

Nova maska nije plod samo unutrašnjeg otpora potlačenih naroda protiv velikosrpske hegemonije, nego posljedica izravnog upliva zapadnih velikih sila na unutrašnje događaje u SHS. Engleskoj i Francuskoj ne idu u račun unutrašnje međusobne borbe u SHS-državi, jer te borbe slabe očito politički i vojnički položaj njihovog eksponenta na jugoistoku Evrope. Već dugo prije državnog udara od 6. siječnja i vašarskog trika od 3. listopada savjetovalahu ove države kroz svoju štampu, da se u SHS nađe modus vivendi sa Italijom i da se nekako zadovolje barem Hrvati, u koliko to ne bi bilo na štetu vojničke snage zemlje.

Taj stav zapadnoevropskih kapitalističkih sila razumljiv je, ako se uoči, koliko je istima do toga stalo, da ovdje na jugoistoku Evrope imaju pouzdanog saveznika, koji će u odsudnom času igrati veliku ulogu u njihovim kombinacijama protiv Sovjetske Rusije.

Taj je stav još shvatljiviji, ako se pogleda, kako ove dvije zapadnoevropske kapitalističke zemlje iz dana u dan sve više uvlače svoje kapitalne, da tako zagospodare svim privrednim vrelima zemlje i da zarobe narode u Jugoslaviji.

Ta je tendencija naočito jasna u Makedoniji, a djelomično i u hrvatskim zemljama, jer velikosrpski režim hoće na taj način, da davanjem koncesija engleskom i francuskom velikom kapitalu zainteresuje ove države za održanje današnjeg režima u tim oblastima, koji režim jedino obezbjeđuju bogate koncesije.

Tako je režim u zadnje doba prodao engleskom društvu *Selection Trust-London*, sa glavnicom od 1 miliona engleskih funti, sva nalazišta srebra, olova i bakra u okolini Kosovske Mitrovice; velike šumske komplekse u Bosni engleskom poduzeću: «*Chemical and Wood Limited-London*»; francuskom društvu «*La Dalmatienne*», glavnicu 130 miliona franaka — sve vodene snage u Dalmaciji; francuskom društvu «*Pernaroy*»

mnoge rudnike u Srbiji; američkom poduzeću «*Raffining and Smelting Company*» rudnike u Srebrenici.

Ali sigurnost pljačke u ovim oblastima dovodi u pitanje Italija, koja energično traži svoj udio. I to je bio direktan povod, zašto je ćutljivi i tihi generalni sekretar Lige Naroda Sir Eric Drummond na zajednički poziv Seialoje i Marinkovića posjetio ove dvije militarističko-fašističke zemlje: Italiju i Jugoslaviju. Upada u oči, da ovaj škotski aranžer svih političkih zakulisnih intriga u Ženevi posjećuje isključivo zemlje, u kojima vlada vojnička diktatura: Poljsku, Jugoslaviju, Italiju, Španiju, Portugal.

Za vrijeme boravka Sir Erica Drummonda u Jugoslaviji sva je režimska štampa kao na mig raspravljala pitanje, kako da se dodje do sporazuma sa Italijom. I sva je ta štampa stalno naglašavala, da nema nikakva razloga, zašto se Jugoslavija ne bi mogla sporazumjeti sa Italijom. Organ ministra vanjskih poslova Marinkovića «Pravda» navadja, kako su Srbi bili uvijek veliki prijatelji Italije i kako Srbi shvaćaju sve životne potrebe ove velike sile, pa podvlači, kako je srpska srednjovječna država gravitirala prema Solunu i egejskom moru — pa da ta državi i sada gravitira u tom pravcu i da nema nikakvih zapreka, da se Jugoslavija ili bolje reći Velika Srbija ne sporazumi sa fašističkom Italijom.

Misao je jasna. Neka Mussolini žrtvuje Borisa i Bugarsku i podupre Jugoslaviju u Makedoniji i u Solunu, za to će mu Velika Srbija prepustiti primorsku banovinu, t. j. Dalmaciju do Neretve i ako još hoće i savsku banovinu, t. j. užu Hrvatsku do Srijema.

To su novi putevi, kojim namjerava ići diktatura. Za te nove puteve osvojeni su već vojnički i crkveni krugovi. Režimska štampa stalno raspravlja pitanje ujedinjenja srpske i bugarske crkve pod jugoslovenskim imenom kao neophodnu potrebu, da se stvori bedem protiv prodiranja rimskog katolicizma.

Novo ime «Jugoslavija» ima isto tako zadaću, da utreput sporazumu sa izvjesnim bugarskim fašističkim krugovima, koliko da se markira pred evropskom javnošću «riješenje» nacionalnog pitanja u Jugoslaviji i unutrašnje konsolidovanje države.

Potlačeni narodi Jugoslavije prozreli su potpuno te nove puteve velikosrpske diktature. I militarističko-fašistički režim nalazi protiv sebe na svim mjestima čvrsto povezani front svih potlačenih naroda Jugoslavije. Srpski narod ne izostaje iza tog fronta. Naprotiv, on je u prvim redovima, jer uvidja da stoji pred propašću, ako diktatorski režim produži svoj život.

T. Stanić

Smrt i Teror u Jugoslaviji Izložba belog terora u Jugoslaviji

Pod gornjim naslovom «Smrt i Teror u Jugoslaviji» — pod patronatom Bunda «Freier Balkan» — otvorena je u Berlinu 7 decembra izložba beloga terora veliko-srpskog režima u Jugoslaviji, u prostorijama «Sturm» — Kurfürstendamm 173.

Otvorenju izložbe prisustvovali su pozvani predstavnici štampe i publiciste na broju 45.

Izložbu je otvorio sekretar Bunda «Freier Balkan», naš odlični prijatelj i ugledni književnik Herwarth Walden, urednik časopisa «Sturm». Zatim je naš saborac Fan Noli, bivši ministar predsjednik Albanske Republike u svome kratkome govoru izneo sadržaj izložbe i bacio pogled na celokupnu situaciju na Balkanu.

F. Noli je naročito naglasio da izložba ima, između ostaloga jedan od glavnih ciljeva da međunarodnoj javnosti dađe pravu sliku nacionalnog ugnjetavanja, upravo uništa-

vanja nacija, koje veliko-srpski imperijalistički režim vrši punih deset godina; da iznese fakta i dokumente o jednom od najzverskijih režima kakav je današnji militarističko-fašistički diktatorski režim u Jugoslaviji, koji sa nečuvenom svirepošću prebija i ubija političke krivce revolucionarne radnike, komuniste, nacionalne revolucionare, napredne intelektualce.

Kao otkrivenje delovali su podatci, slike, dokumenti o veliko-srpskom režimu. Sa zaprepaštenjem i najvećim revoltom gledali su najugledniji predstavnici štampe: izmasakrirane žrtve komunisti i revolucionarnih radnika, 600 Makedonaca sa tačnim imenima i podatcima o ubijstvu; statistiku o 5000 popaljenih crnogorskih domova, o stotinama ubijenih i osuđenih Crnogoraca; užasnu statistiku o 300.000 uništenih glava albanskog naroda u toku 1912 i 1913 god. — statistiku istrebljivanja jednog čitavog naroda;

БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЯ

ДВУСЕДМИЧЕН ВЕСТНИК

ОРГАН НА ПОТИСНАТИТЕ НАРОДИ И НАЦИОНАЛНИТЕ МАЛЦИНСТВА НА БАЛКАНИТЕ

Процеса против 52-та в София

Този чудовищен процес, който предизвика една широка вълна на протест в страната и в чужбина, се разглежда вече от 20 ноември т.г. Той представлява едно истинско събитие в вътрешния живот на страната и привлича цялото внимание на българските работници и селяни. 52 революционери, между които няколко души принадлежащи на нелегалната българска комунистическа партия, другите — ръководители на работническата партия и независимите синдикати, няколко независими журналисти, след като беха изтезавани жестоко, са предадени на съда, защото се боят против фашисткото правителство. В последния номер на нашия вестник, ние дадохме сведения, касателно обвиняемите и предмета на обвинението.

Тук ние бихме искали да посочим самия вървеш на процеса, давайки няколко характерни моменти, които сочат как софийските фашисти се отнасят към своите политически противници, — тези заложници, взети от работническата класа.

В самия ден на процеса, съда реши да държи своите заседания в една казарма, в околностите на града. Сградата в която заседава съда, е обградена с силна стража, която не позволява никакво движение в цялата околност. Дори адвокати нямат възможност да присъствуват в залата. Целия град е усеян с патраули. Множество работнически групи, които желаят да присъствуват на съдебното заседание или да протестират, са разгонени и арестувани. София има вид на град обявен в военно положение.

Всичките обвиняеми, без изключение-смели и убедени борци правят сжкршителни разкрития върху понесените от тях средновековни мъчения. Техните показания са така покъртителни и ужасяващи, щото съда, въпреки желанието си да толерира убийците от обществената безопасност, се вижда принуден няколко пъти да вдигне заседанието, за да залечи болезненото впечатление, което нещастните обвиняеми предизвикаха с своите разкази. Местото не ни позволява да изложим тук всичко онова, което се изнесе в съда. Ще се ограничим само да подчертаем, че вследствие тези мъчения, един от обвиняемите е полудел, на друг тхпанчето на ухото е спукано, а много други носят тежки рани по телото си, които и сега може да се констатира. Един от обвиняемите установи, как, след като е бил жестоко изтезаван, полицейските агенти са се подиграли с неговото човешко достойнство, завеждайки го в пуждника, гдето хвърлили върху лицето му човешки изпражнения, за да го принудят да направи «признание».

Г-н Ст. Митев, един от шефове на политическата полиция, поставен в безсходно положение чрез въпросите на защитата, отговори, че, наистина, убийства в самата дирекция на полицията са извършени. Възмущението на работния български народ от тази варварщина е толкова голямо, щото даже буржуазната преса («Знаме», «Пладне» и др.) протестира на няколко пъти против тия безчовечни мъчения и изтезания.

При тези безакония, констатирани по един неопровержим начин, пред самия съд, защитата, в лицето на адвоката д-р Дюкмеджиев, запита прокурора дали не счита за необходимо да започне следствие против уличените полицаи-свидетели на обвинителната власт, върху показанията на които изключително се базира цялото обвинение. На този толкова естествен и основателен въпрос, прокурора отговори с дини-ажм, «че ако защитата намира това за необходимо, би могла да депозира своето оплакване». Защитата основателно възмутена, отговори: «Тогава, где е прокурора, чиято първа длъжност, след като констатира едно престъпление, е да се намеси без забава?» Председателя на съда, желающ да извади своя колега от това неудобно положение, прави декларация, «че съдиите, които имат дълга практика, знаят своите длъжности» и минава на дневен ред.

Нека констатираме, че един от съобвиняемите по процеса, нещастния работник П. Типов, бе убит през време на самото следствие в дирекцията на полицията. В самия момент, когато неговия убиец — полицаи — даваше своите показания пред съда, споменайки името му, всички обвиняеми се вдигнаха на крака, за да почетат паметта му. Този акт, тъй естествен и тъй човешки, предизвика злобата на председателя, който заповеда незабавното изпращане в затвора на един от обвиняемите — И. Попов, лишавайки го по този начин от фактическата възможност да се защитава. Тук се касае, очевидно, за един юридически скандал, за отказ на правосъдие, за един акт, колкото жесток, толкова и безсмислен. По-късно, един друг обвиняем биде наказан по същия начин, а на всичките обвиняеми биде отнег пейката за седене, така че те требваше да останат прави през цялото траене на процеса. Това държане на съда не се нуждае от никакви коментари.

Г-н Бертон, депутат в французската камара и бележит адвокат в Париж, присъствувайки в началото на процеса, се завърна вече. Той направи декларации и даде интервюта върху своите впечатления, добити на самото място. Тези негови констатации предизвикаха дълбоко възмущение у всички почтени хора и особено в средите на европейските адвокати. Безброй протести са изпратени в София. Международната Юридическа Конференция, която заседаваше тия дни в Берлин, и на която г-н Бертон направи едно кратко изложение за виденото и чуто от него, покъртена от изложението му, адресира една телеграма в София, с която иска да бъдат респектирани законите, да бъде отменен З.З.Д. и да се даде пълна амнистия.

Процеса продължава още. Познавайки практиката на българските фашисти, ние чакаме тежки присъди. Единствено борбата на българските работници и селяни, на международния пролетариат и общественото мнение, могат да спасят подсъдимите революционери и останалите политически затворници, погребани живи в тъмните задани на Ляпчев.

И. Ермов

Ромжния продава имотите на българите

Към обедняване на добруджанци

«Мирните» Версайлски договори между другите политически и економически вериги, които наложиха на победените народи, дадоха права на победителите да наложат севестър и ликвидират имотите на победените държави. Стези клаузи се легализираха и разшириха правата на държавите победителки в обезимотяването на инородните и иноверни националности, за техното пълно икономическо разоряване и улесняване процеса на асимилацията и денационализацията на цели области.

Ромжния, който заграби близо 200,000 кв. км. чужди области: Трансилвания, Буковина, Банат, Добруджа и Бесарабия с едно население около 10 милиона, от които близо 8 милиона принадлежат на чужди националности, получи подхранване в своя бесен шовинизъм и едно подкрепятел-

ство с договорите около Версайл в преследването до пълно унищожение на тия инородни националности. Окуражени, ромъжските правителства създадоха серия законоположения, с които легализираха конфискацията на имотните права и на трудовите блага на тия населения. Прикривайки се зад маската на специални поводи, за да сеят заблуждения сред западното обществено мнение, последователно и систематично обезимотяваха и обезправдаваха добруджанските българи и турци.

Почти едновременно те създадоха изменения в закона за реорганизацията на Добруджа, с която предписаха конфискацията на $\frac{1}{3}$ от имотите в Добруджа и в закона за поданството с който отричаха едно международно право, признато от договора за малцинствата, че всеки роден и

заварен от окупацията гражданин добива по право ромънско поданство. Това последно изменение е в връзка с мотивите на друг един закон базиран върху «мирните» договори за секвестър върху имотите на поданиците на победените държави, за обезщетяване ромънските поданици и държавата от вредите причинени от войната.

Законът за секвестър и ликвидацията имотите, правата и интересите на тия поданици се създадох и публикуваха в ромънския държавен вестник, брой 55 от 13-VII-1923 год.

В член 2 на закона се предписва:

«Мерките за задържане и ликвидирание имотите, правата и интересите, с които се занимава предишния член ще се прилага еднакво, както за имотите, правата и интересите които до сега са били или не са били поставени под контрол, секвестър или привремена ликвидация, така и за ония, които поставени под тези мерки са били в последствие освободени».

Предвиждат се ликвидационни бюра, подчинени направо на министерството на финансите. Съхранява се процедурата и сроковете по продажбата на тия имоти. Когато в ромънското гражданско съдопроизводство (чл. 510 и 536) сроковете за продажба на недвижими имоти е най-малко три (3) месеца от публикацията в държ. вестник, в закона за секвестър тоя срок е 10 дена за движими имоти и 30 дни за недвижими. Продажбата при това се извършва без свърхнадаване (чл. 18), когато по членове 546 и 547 от гражд. съдопр. свърхнадаването е задължително. Ако липсват купувачи, зависни от министерството на финансите да отложи или не продажбата и пр.

Явно е, че тоя закон е една дерогация на всички установени общи правни форми съществуващи в всички държави и като така той е един изключителен драконовоки закон с открита брутална тенденция да опетни населението в Добруджа в неговите имотни права, които то притежава от векове по силата именно на тия установени общи положения. Независимо, че това население, което въпреки волята е било влачено в войната да се бие за чужди нему интереси и каузи, днес се поставя да носи отговорността за последствията на тая война, но явно става още, че тия които са го насилвали да се бие по родните бойни полета, днес му **отричат и уничтожават дори правата, които то е придобило и притежава по съществуващите до войната закони и ред, за защита на които са го водили и по бойните полета.**

Повече от 3000 стопанства в Добруджа само на българи и турци днес са изнесени на окончателна ликвидация

по тоя изключителен закон от ромънската власт. С тая си мерка ромънското правителство идва да довърши пълното разорение на добруджанското население и за неговото науперизиране до политическо и економическо робство. Но едновременно с това, добруджанското население окончателно ликвидира и с заблудата, която се сееше от разните агенти на големи и малки империалисти и балкански шовинисти и анексионисти, които поддържаха верата у него, че българското и други правителства както и О. Н. ще се притекат на помощ. Празни надежди които в двадесет и четири часа, само с едно решение на ромънското правителство излетеха като сапунен мехур. Ала и днес още същите тия агенти продължават да будят нови надежди в момента, когато вече ликвидацията е в пълното си развитие. Толкова по зле за тях. Защото, наистина, българското правителство проявява в последните дни едно движение по тоя въпрос, но то е защото ромънското правителство излезе с комюнике за бързото ликвидирание имотите на големите чорбаджии, като тия на Гешеви, Пулиевци и др. Широките добруджански народни маси обаче ще бъдат обезимотени и хвърлени в мизерия. Те разбират вече, че са главния обект на ромънската денационализаторска политика и че тая система е обща на всекъде спрямо всички потиснати економически и социално народи, които по съществуващия царящ режим са осъдени да служат като средство за ограбване и експлоатация.

Националното потисничество, което донесоха и още повече засилиха Версайските договори с методите на фашизма и унищожението на всички материални и морални придобивки, на правата и свободите на народите е про дължение на системата на империализма в голем и малък мащаб, която еднакво се разпространява днес в Европа и на Балканите. За добруджанското население и за балканските народи, както и за всички потиснати и експлоатирани народи има само един път за спасение и избавление, да остана господаря на богатата от своя труд и на своя живот. Тоя път се чертае под дидиктовката на техните собствени интереси, в техното съзнание за борба и организираност, в обединението на техните общи сили в единен фронт осмислен от еднаквите интереси и съдба срещу целата днешна съществуваща система на сатрапия и експлоатация.

В тоя път вече вървят и добруджанските тружачи се маси. И тъкмо за това режима на обезправяването и насилият все повече се засилва. В него, обаче, лежат всички залози и стимули за засилване на борбата, за тържеството на техното пълно политическо и економическо освобождение.

Доростолски

Конгреса на македонските братства в София. Новите злодеяния на фашистката ВМРО.

Той продължи три дена. Никой не си правеше илюзия как той ще свърши своята работа. Всичко беше предварително наредено от бандата на Ив. Михайлов и неговите помощници, ръководителите от Националния Комитет на македонските братства, за да бъде той по-блескав, по-импозантен. На конгреса участваха над 400 души. Делегатите беха предварително подбрани, инструкциите които им се дадоха беха категорични. Техната задача беше да одобряват всички резолюции и решения, които фашистките шефове беха отстрано приготвили. Ала фашистките шефове не се задоволиха само с това. Те внимаваха да не би некой делегати да мямкират на «своите задължения», затова и между тях беха поставени, било като делегати, било като гости, разни главорези, каквито не липсваха и при входа в театъра, където конгреса заседаваше. Под терор беха «избрани» делегатите, под терор те участваха в заседанията на конгреса, под терор те беха заставени да викат осанна на шефа на вървавата банда, Ив. Михайлов.

Маската, която по-ранните конгреси на тая организация беха си турили, падна. Сегашния конгрес излезна не само открито да защитава Ив. Михайлов, но и да го величае, като го представи за единствен «борец» за освобождението на Македония.

Решенията и резолюциите на конгреса — това беха старите клишета, повтаряни от няколко години насам: Апели и адреси до империалистическите велики сили и техния орган, О. Н., до българското обществено мнение, под което ръководителите на тоя конгрес разбират българския фашизм, до населението в Македония и до другите потиснати народи в Югославия. С тия адреси и апели се преследва целта да се заблуди македонската емиграция и бежания в България върху задачите, които ръководителите на конгреса преследват, но напразно. Македонските маси в Бъл-

гария и в Петричко в своето грамадно болшинство, както това се е изтъквало често в колоните на тоя вестник, не участвуват в организацията на македонските братства защото тя не се явява изразител на техните възжелания и интереси. Те не са в състояние и да изменят характера й, защото стоящите на чело на тая организация личности са поставени хора на Ив. Михайлов, т. е. на българската фашистка власт, на българската военна лига, и всека опозиция против този главорез и неговите оръдия в Националния Комитет се квалифицира като «измена на македонското освободително дело». Последствията са на лице. С куршуми и бомби се отговаря на всеки македонец, който би посмел да осъди престъпленията на македонската фашистка банда, който би се противопоставил на тая банда. Но, и при тоя състав на македонските братства, и при тоя терор упражняван над ограничения брой братствени членове, се намериха цели дружества, които се обявиха против Националния Комитет. Това показва, до каква степен е големо възмущението и отвращението, даже между членовете на тая организация, от дейността на нейните лидери.

Не подлежи на никакво съмнение, че ако в България бяха съществували условия за една самостоятелна легална организация на македонската емиграция и бежания, грамадното болшинство от последните, целата емиграция и бежания, с изключение на разните спекуланти, банкери, чорбаджии и разните други агенти на българската фашистка власт, би се вдигнала като един човек против вървавото хоро, което се разиграва над измъченото тело на Македония, би издигнала високо знамето на самостоятелността на македонската освободителна борба и това на Независима Македония и Балканска Федерация.

А през това време, когато агентите на Ив. Михайлов в Националния Комитет играят по негова диктовка, неговата

банда, фашистката ВМРО, продължава да убива македонци и бивши македонски дейтели.

В последно време са убити многото други македонци, Давидко Василев, и Михаил Станоев от Петричко. Последният е стар дългогодишен македонски деятел, чиновник на българската държава. Тия убийства са извършени от бандата на Ив. Михайлов, въпреки диверсиите, които неговата преса в България прави, като се опитва да представи, че тия убийства имали свършено частен характер. Тия две лица са били заплашвани с убийство; дълго време преди да бъдат убити. Те са привлекли вниманието на българската власт върху грозящата ги опасност, обаче последната им е отговорила, че те нямали основание да се плашат: никой не бил заплашвал техния живот. Неколко дена след техните оплаквания и предупреждения до власта, те са били екзекутирани. Сжучастничеството на българската власт в кървавите оргии на Ив. Михайлов е очебийно. Убийците, разбира се, не са заловени, а и не ще бъдат заловени, защото организатора на тия убийства Ив. Михайлов е един от най-верните служители на българската фашистка власт, най-безогледния неин екзекутор. С това поведение на българската власт, за лишен път се установяват тесните, неразривни връзки, които съединяват бандата на Ив. Михайлов с българската воено-фашистка власт.

Д. Влахов

В Добруджа*)

Терора и убийствата продължават Нови насилия, грабежи и престъпления

Само през последните години, откато управляват национал-царанистите са извършени следните известни нам изжълнения в Добруджа, авторите на които, въпреки че са известни, никакви санкции срещу тях не са взети. Обратното, по всички данни личи, че те са били насърдавани.

На 6-П-1928 год. колонистите нападат дома на Марин Георгиев от село Кочина, ограбват го, нанасят му силен побой и изнасилват дъщеря му. Сжщото е направено и в дома на Дечко Иванов от сжщото село.

На 22. XII-с. г. 50—60 колонисти нападат дома на бр. Фудчеджийски от с. Гьоре, ограбват ги и раняват Хр. Фудчеджийски.

На 7. и 8. I. 1929 год. група колонисти нападат селото Софулар убиват един турчин и един българин, арестуват 28 души и жестоко ги набиват.

През м. май 1929 год. колонисти нападат с. Цар-Асеково и са подложили на зверски побой стари и млади, мъже и жени, между които: Хр. Павлов, Пенко Димитров, Трифон Павлов, Неделчо Неделчев, Петър Вълков, Дончо Янков, 60 годишен, и бабичката му Рада Дончева, Стоя Ива-

на които не са известни, турците Мустафа Азис, Хюсеин Халил и др. Толкова жестоко те са били бити, че мнозинството от страх са повръщали кръв и били отнесени в болницата.

Побойниците са известни, но не са заловени и не са наказани.

През м. юли 1929 год. 40 души колонисти нападат селата Чаушкьой, Гарван и Чауш Харжан стрелят по улиците и най-безчовечно бият десетки мъже, жени и деца. Кръв се е леео из улиците. Писък се е вдигал до небесата, ала администрацията на национал-царанистите спокойно е гледала. Ето някои от имената на жертвите:

Жени: Кръстина Славова, Атанаса К. Нейкова, Ангелина Н. Кудинова, Войка Ст. Кръстева, Драга К. Русева.

Мъже: Н. Киров, П. И. Великов, Ив. Г. Стоев, Х. Василев, Злати Пенев и др., над тридесет души.

Всички са тежко ранени, с пржстнати глави, счупени ржце и крака и обезобразени лица.

Убити са: Иван Сжбев и две малки деца и то по много ужасен начин, като са разпрани коремите им. (Тук предаваме и три клиширани снимки на някои от по-леко ранените жертви, след превръзката им в болниците в Добрич и Силистра).

Последните сведения от Добруджа говорят за едно ново масово избиване в село Бабук, Силистренско и то от самата власт.

На 18. септември таз година власта арестува някои си Георги А. Мученик, ромжнец, дезертйор от ромжнската армия. Обвинен бил в комитаджийство или болшевиизъм, все едно. Това е най-подходящия повод днес, който се харесва на империалисти и социал-демократи, за да се организира и оправдае и най-зверското изжълнение над трудящите се маси. След като подлагат арестувания на инквизиционни мъжки, отвеждат го в с. Бабук, родното село на добруджанския национален герой Дочо Михайлов, (това село бode очите на ромжнската власт, защото винаги се е противопоставяло на кудовлашките произволи) и там нещастния дезертйор, за да се отжрве от мъжките, започнал да показва своите другари «комитаджии». Показвал той старци, жени и деца. Арестуват посочените и ги хвжрлят в подземиеото на жан-дармерийския пост, където ги подлагат на адски бой за да направят самопризнания. Такива не получили, защото нищо не е имало. Оковават ги в вериги. Не са били пощадени нито старците, нито жените, нито едно **четирнадесет годишно момиченце**. Оковаването на веригите е така изжършено, че се скопчават краката и ржцете с врата на жертвата. Който познава жестокоста на ромжнската сигоранца, само той може да има представа за страданията на добруджанци. Така окованите жертви са на брой 16 души, между които жената **Ивана Атанасова с снаха й и 14 годишната й джщера, Никола Узунов, Димитър Гжрдев, Йордан Ставрозов, Стоян Узунов, Илко Гжрдев и др.**

Така окованите жертви ги подкарват за гр. Силистра.

нов, Димитър Стефанов, Петър Н. Калчев, Георги Денков, Ив. Колю Киров, Слави Савов, Коста Рачев, Дамян Атанасов, Ив. Чанаков, Точко Василев, Колю Георгиев, Колю Ганев, Вжлчо Славов, Йовчо Велчев, Павел Стоянов, Петър Колев, Ст. Гржнчаров и жена му, Юр. Д. Петков, три жени, имената

*) Продължение от № 124 (1-B) на Балканска Федерация.

Премазани от бой и изнемощели те едва се влачели, като сенки в облак от страх. Некои падат. Псувни и приклади се изсипват върху тях. Пристигат в града. На 2 октомври ги прекарват през чаршията. Злокобните звукове на веригите, изпитите и изнемощели лица на нещастните невинни жертви, предизвикали страдания и гнев в гражданството. Грозна картина. Покрусата голема в душата на всички. Спонтанно, в знак на протест, целата чаршия се затваря. Децу-

такия от 30 души, водена от национал-царанисткия депутат Ст. Петков, се явява пред префекта да протестира. Какво безочие, какъв цинизъм! Тези които заблуждаваха, лъгаха и обещаваха на населението реформи, зачитане свободите и живота му, връщане на отнетия му имот, обуздаване на колонистите; които прогласяваха, че с идването на национал-царанистите е настъпила нова ера в управлението, за да изнудят гласовете на добруджанци, същите тия чорбаджии, тия народни изедници, ортаци на грабителите и крепители на насилническата и противонародна власт, днес се явяват да протестират! От една страна властта изнасилва, сатрапствува и убива, поддържа изключителните закони и мерки, подклажда озверелите колонисти да грабят и убиват добруджанските трудолюбиви селяни, а от друга, чрез своите депутати, макар и българи чорбаджии, се явяват като агнета

всичко това се върши пред очите и с знанието на големите империалисти, уж иначе покровители на мащинствата пред О. Н., което, некога и некаже, било поело гаранция за покровителство правата на потиснатите народи.

С такива лъжи и заблуждения продължават да си служат империалисти, социалпатриоти, реформисти, пасифисти, филантропи, които иначе се кичат с демократически фирми от страна на Макдоналд, Бриан, Маниу, Михалачки и др.

Добруджанския народ изпи още една горчива чаша на своята лекота и плати тежък данък на демагогията на национал-царанистите. Но за това имъ тая горчива чаша се явява богата поука за политическото и гражданското му възпитание, да умее да разпознава и да цени всички ония партизани-шарлатани, които го лъжат като му обещават

в вълча кожа, да леят крокодилски сълзи за техните жертви.

Ето «демократическото» и «реформаторско» национал-цараниско правителство! И то не се различава в нищо от предшестващите правителства на либерали и аверескани. И то, като представител на царящата днес в целия свет империалистическа система, на фашизма и сатрапията продължава режима на терора, грабежа и убийствата. Надеждо маската на демокрацията и реформизма и то се опира на лъжата и заблужденията, на реакцията и силата и с изключителни закони и мерки продължава да управлява. Иностранните националности ясно виждат вече, че те са осъдени и от национал-царанистите на асимилация, изтребление и унищожение. Тези народи добре вече разбират, че

много, а на дело нищо не му дават. Добруджанския народ още веднаж се убеди, че същите тия шарлатани-политици помагат на насието и грабежа, на терора и убийствата и богатеят на неговия оголел гърб.

Добруджанския трудящ се народ почна да разбира, че не молби и ридания пред сатрапите и не наивни протести, водени от убийците му, ще му помогнат, а като ги презре и се организира в масовата революционна организация на ДРО, като поддържи съдействието на другите потиснати и трудящи се маси в Ромъния и чрез действителни масови акции на улиците и мегданите смъкне тая чокойско-олигархична тирания и установи своя власт, която да изхожда от тех и която да се облега на трудовия народ.

Доброгич

Кратък преглед на аграрната реформа на Балканите^{*)}

Унгария

Макар даже и да се подчертава, какво още преди войната в Унгария съществуваше намерението да се парцелира и разпредели едрата поземелна собственост, непосредствената причина за аграрната реформа беше унгарската революция. Революцията, по примера на Съветска Русия, направи от послушните на господарите-землевладелци чифлигари, един елемент на революционно брожение. Необходимо беше да се успокои тоя елемент чрез разни обещания.

Поземелната собственост през 1917 г. беше следната: 99,1% дребни и средни собственици (с собственост под 100 арпани), образуващи 40,70% от обработваемата земя; грамадната част от земята 59,30% беше в притежание едва на 0,99% собственици. Резултата от аграрната реформа, засе-

гаща една обща площ от 16 милиона арпани, даде през 1925 г. следната картина:

1,130 едри землевладелци (над 1,000 арпани) притежаваха	5,380,000 арпани земя или 34%;
9,742 средни землевладелци (от 100 до 1,000 арпани)	притежаваха 2,650,000 арпани земя или 16%;
840,000 дребни собственици (до 100 арпани)	притежаваха 8,110,000 арпани земя или 50%.

Начина по който аграрната реформа бе приложена в Унгария се вижда най-добре от факта, че само едрите притежания на заботателите от войната беха разпределени, когато тия на аристократите и господарите-феодали, останаха незаसेгнати. Но тая аграрна реформа даже бе подложена на една ревизия през 1924 г. и първия срок от 5 години бе продължен за едно неопределено време. Разноските по приложението на аграрната реформа са в тягест на тия, които претендират за земя. Те трябва да заплатят целата стойност

^{*)} Продължение от брой 124 (1-B) на Балканска Федерация.

в един срок от 10 години и чак тогава те ще бъдат сметани за собственици на земята, която са получили.

България

Аграрния въпрос в България се намираще в същото положение, както в Сърбия. До преди войната, там съществуваше само дребната поземелна собственост, която бе установена след освобождението от турското робство, през 1878 г. В 1919 г., поземелната собственост беше следната: 220 собственици над 100 хектара; останалите беха средни и дребни собственици, които съставляваха повече от 660,000 семейства. Под налягането от недоволството на масите, както и от тласъка към лево, резултат от революцията и радикалната аграрна реформа в Русия, правителството на Стамболийски бе заставено към средата на 1921 г., да разреши чрез закон аграрната проблема и да осигури достатъчно земя на земеделските работници, на бедните селяни и на бежанците от Македония, Тракия и Добруджа. Реформите на Стамболийски засегнаха едрата поземелна собственост, до колкото тя съществуваше, манастирските, общинските и държавните имоти. Тези земи образуваха един поземелен фонд, от който ставаше разпределянето. Те се изчисляваха около 1,000,000 хектара и бившите им собственици трябваше да бъдат обезщетени с по 1,000 до 2,000 лева на хектар, която горбаджии не беха даже доволни и от тая частична аграрна реформа и настояваха на това, щото земите, които образуват споменатия вече фонд, да не надминават 100,000 хектара, като всеки хектар от експроприираните земи бъде заплащан от 20,000 до 40,000 лева.

Излишно е да заявим, че след идването на власт на българското фашистко правителство, след държавния преврат от 1923 г., аграрната реформа не бе вече приложена. Трябва да констатираме тук още и това, че 30,000 македонски бежански семейства в България, въпреки заема от О.Н., наречен »бежански«, не са още получили нито една педя земя.

Гърция

Макар че от общото население на Гърция само 46 % са селяни, при все това, тая страна е земеделска, защото 80 % от нейната износна търговия съставляват земеделски произведения.

В Гърция доминира дребната поземелна собственост.

В края на световната война, там имаше 1,500 землевладелци, които притежаваха между 300 и 3,000 хектара земя, но само 70 от тях обработваха своите земи. Всички други беха дали земите си под наем. Цената на наема бе равна на половината част, и в най-благоприятния случай, на една трета част от реколтата, която се плащаше в натура.

С закона от 1917 г. и неговите по-сетнешни допълнения, гръцкия режим искаше да осигури едно стабилно положение, защото многобройните смутове беха провокирани от недоволството, от тежкото социално положение на селските маси, но най-вече от големата мизерия, в която тънеха бежанците от Мала-Азия, броя на които надминаваше един

милион. Поземелния закон се стремеше да разпредели едрата собственост, както обществените и държавни имоти, които беха, особено в Македония, твърде многобройни. Но тъй като тия земи, в по-големата си част, беха частна собственост на турците, закона предписа щото онзи, който отстъпи на държавата безвъзмездно една пета от земята си, може да запази остатъка в пълна собственост. Експроприацията на едрата поземелна собственост засегаше само тия, които притежаваха над 100 хектара земя. Обезщетението се установяваше чрез съдилищата.

Неотложимото обезщетение, държавата го заплащаше чрез облигации за 30 години, с 6 % лихва. Новите собственици беха принудени да повърнат обезщетението на държавата, както и всички разноски, чрез амортизация от 1 % и 6 % лихва.

До края на 1925 г., 147,333 бежански семейства беха настанени в Македония и Тракия върху една площ от 693,384 хектара земя.

Албания

В Албания и днес още цари феодализмът и най-примитивните средства за производство. Селяните са длъжни да плащат на беговете наема в натура (хака): 35% от реколтата. Държавата събира вместо данък 10% в натура. Аграрната реформа не се приложи тук, даже и след свършека на световната война. Правителството на Фан Ноли беше изработило един закон, който трябваше да видоизмени из основни аграрните условия в Албания — закон, който постановяваше конфискацията на едрата поземелна собственост, която да се разпредели между безимотните селяни. Но правителството на Фан Ноли остана само 7 месеци на власт и немаше проче възможността да реализира своите проекти за унищожението на феодализмът, за подобрене социалното положение на масите, за демократизиране на държавата чрез въвеждането на общи избори и пр. Враговете на това национално правителство го обвиниха в комунистически тенденции, които представляват един кошмар за учителилите: за капиталистите, империалистите и едрите землевладелци.

Аграрния въпрос в Балканския полуостров остава все още неразрешен. Липсата от земя продължава и днес, защото »аграрните реформи« са разпределили само една малка част от едрата поземелна собственост, и социалното положение на работните селски маси, техният економическа зависимост, техният национален гнет от господстващата класа и империалистите завоеватели, в нищо не са се изменили. Последното разрешение, единственото възможно разрешение на аграрната проблема ще стане чрез масова революционна борба на угнетените народи, националните малцинства, селяните и работниците войни, чрез националната революция и нейното превръщане в социална революция, която ще докара работниците и селяните на власт и ще даде възможността за самоуправление на народите.

(Край)

M. Стефанович

FEDERACIONI BALKANIK

DU-MUJËR

ORGAN I POPUJËT BALKANIK TE SHËTVËR E I MINORITETEVET NACIONALË

Shqyptari në dhëe të huej

Arsyet ekonomike të mergimit

Në kohnat e kalueme gërbeti per Shqyptarin ish një ilaçë i madh kundra vdekjes nga uriya dhe një burim i mirë t' ardhunash. Një vend me ekonomin naturalë dhe feodale si Shqyptaria, ku toka është zaptue nga pesë familje bejlerësh dhe fuqit prodhuese ndollen në shkallen më t' ultë, s' mund të leish aq mjete materiale sa me i sigurue punë dhe jetë krejt popullsis. Ksodoret djelmët më të gjallë dhe më t' iniciativës, qi s' gjënin kë t' i perdormin fuqit e krahve, lënin katundin oze qytetin dhe niseshin per kismet: myslimani në Turqi të Bala Dauletit dhe kaurri në dhëe të lënit. Por në goftë se

*) Kjo histori qi ngjan me të krishtënët nen rregjimin turk, pikë per pikë po persritet me Kosovasi nen rregjimin serb, por në një mënyrë më t' ashpër. Apparati administrativ i Serbis merr neper kambë hrit më elementare të bânuesve të pafajshëm me qellin qi t' i merzisi, t' i hodhi, t' i shterngojë në fund të fundit të mbledhin rraget dhe të shporren fare nga vatrata e tyne.

myslimani shqyptar emigronte vetëm pse mjetet e pro dhimit (toka) ndolleshin në dorë të bejlerve, d. m. th. per arsyna thjesht ekonomike, mergimi i të krishtënëve kish dhe një arsye tjetër: politiken e sundonjësve. Sheriati dhe gjyqit nuk i njëjfte asnji të drejtë civile *rajes*; djera dhe jeta e saj kryekput mbetej në merhamet dhe në mirakände t' agentve të huqumetit. Pa-sigurimi, mu ngesa e garantive e ushqente dhe e forconte gërbetin e të krishtënëve.*)

Tashti penetracioni italian, tue shkatrrue ekonomit e katurdarve, të zenatlive e të tregtarve të vegjel, po krijon rezerva të mdhë të pa-punësh, të cilët me rasen më të parë do t' i lënin shëndën Shqyptaris, sikur të kishin kë me ikë. Mjerisht shtetet industriale e kanë paksue immigrimin deri në minimum dhe i kanë vù njëmjë pengime. Me mbylljen e dyrve të Turqis e t' Amerikës, p. sh., Shqyptari humbi myshterit më «të mirë» në tregun nderkombtar. Më njënjë anë politika e rregjimit me penetracionin italian dhe më tjetren ndalimi i immigrimit do t' i apin shkas të madh rritjës s' armatës së papunve dhe pauperizimi i massave do të vejë në kulm. Në fillim myflisat, ata qi mbeten pa mjete prodhimi dhe s' gjëju kë t' i perdormin fuqit e krahve, do të perpiqen t' adaptohen në ndoriji mënyrë dhe lufta e kllasës do të jët si e mbytur, passive, por mandej pa-

بالقان فده راسيونى

هر اون بش كونده انتشار ايدر
بالقان مظلوم ملتريك و اقليتريك مجموعه سيدر

بوند فرايهر بالقان

بالقان اسخلاصى برلكى

آلى آى اوليسى برلينده تشكل ايدن بوند فرايهر بالقان آلمان غروني برلكى ده جدى مجاهده به باشلامشدر. بالخاصه يوغوسلاويا مظالمى حقدده برلين مظلوعانده كوتى كونه تشرىاتده بولونمش و بو مظالمك اولانجه جفايغى رسميله، غرافيك لوحه ر ايله، وثائق و مستنداته ارائه ايدر بر مظالم مشهرى تنظيم ايتمشدر. بو مشهرده بر مليونه قريه قوصوه آرناؤدنيك صورت و طرز اجاسنى كوسترن لوحه ر ازجمله اغرار قومسيونلريك قوه طاغلبلى آرناؤد اولرجه نه صورته اسكان ايتكمده اولدقلىرى كوسترن لوحه ر؛ يوغوسلاويا مظالمك اك فيج قسمليدير. برلينك اك نجيب سيالزندن متشكل اولان بو آلمان غروني بوندى، برلكى، كچن هفتة برلينك مطبوعات هينى طويلمه موق اولمش و بالخاصه يوغوسلاويا مظالمى حقددهكى وثائقى مادى، عيانى اشكاليه ارائه ايدر ال برلكيله جلسده موجود بولان هيئت تحريريه نك مجاهده به اشتركلرني تأمين ايتمشدر. بو آلمان غروني فعال كاتب عموميسى اولان Sturm رساله موقوته سنى صاحى رسام و ادب شهر ديركتور والدن Walden بو آيك اون اوچنده كوتسلهر Künstler سالوننده يوغوسلاويا و بالقان مظالمى حقدده بر ميتغ ترتيب ايدرك بالقان احوالى حقدده برلين افكار عموميه سنى تووير ايتمشدر. متينغه: يوغوسلاويا به اجرا ايتديكى سياحتلره اوراده كى مظالمى رأى العين مشاهده ايدن برلينك اك معروف و نى طرف سيالزندن آووقات دوكتور آيفل آچيق، مدلل بياناتيله حاضران اوزرنده حدى، درين تأثيرلر اويانديرمشدر. متينغه برچوق بالقانلير، يوغوسلاويا به بلغارستانه بالذات سياحت ايدن چه قوسلاويا دعوا و كيللردن دوكتور بارتوشك ايله بلغارستان حقدده كى مشاهداسى بيان ايدن فرانسز دعوا و كيللردن فورنيه، ويللارك نطقلىرى و آرناؤد باش وكيل سابقى ادب شهر فان بولينك و جيز بياناتيله رومانيا دعوا و كيللردن پاتراسقانو و يونان دعوا و كيللردن پورفيرو كونس ل نك نطقلىرى سامعين اوزرينه يك درين تأثيرلر اويانديرمشدر. مظلوم بالقان ملتريك فلاكتلرله قارشى فرياد ايدن برلين اهالى، محترمه سيله آلمان غروني بوندى هيئت بر قوصوله كى تشكر ايتكمى وظيفه دن عد ايدر.

بروفسور كامل بالا

حرب عموى كچه لى اون سنه اولدى. آروپا يوك حكومتلى كندى ايشلرني دوزه لئدى تعضيماتلرني، بورجلرني، آلاجلرني يولنه قويدى. اورته ده يالكز زوالى بالقان حكومتلى، بالقان ملتريك دركه حريدن ده قورتولمامشدر. بالقانده يقيلان ياقيلان اولر الان تعبير ايدلمه مشدر. بالقانده حرب بيمه مشدر ديدم. چونكه آروپانك يوك حكومتلى؛ بالقان حكومتلرني كندلرجه كوله ايتكمده باشلامازلر. رومانيا يى يوغوسلاويا يى، يوناني، بولغاري، آلبانيا يى كندى حسابلرجه كوكلى، مهرسهر حاله صوقادقچه كيف سورمه زلر. بونك ايچوندركه بالقان حكومتلى آروپا يوك حكومتلى حسابنه چاليشير برر ژاندارمه هيتتير. بو ژاندارمه، مهرسهر حكومتلر اون سنه نبري بالقان ملتريك جلاهلى كيشلشدر. مثلا يوغوسلاويا دينلن حكومت اداره سنه آلدني اون مليونه قريه قروا، سلون، بوشناق، آرناؤد، مكدونالي ملتري، قتل، باعما، احراق كچى هر نوع اشكجه ايله احياه مأمورد. يوغوسلاويا نك بلغاربه نك، رومانيا نك صلح عموميدنبري اداره لرى آلتندكى ملتله قارشى ارتكاب ايتكمده اولدقلىرى و خشتلر؛ حرب عموى تحريكاتدن ده چوقير، ده جيفدر.

بو جفايى يقيندن كورهن اورويانك صلح برور، اجرار منورمسي، وجدانلى رجالى بالقان ملتريك كندى حكومتلردن كورمده اولدقلىرى اشكجه و مظالمى يقيندن تدقيق و مشاهده ايتكم اوزره بالقانده متعدد سياحتلر بايشلر حسسخانه لره اشكجه آلتلرني، كويليك بيقق قوله سنى، طول قادنلرك او كسوزلرك قانلى كوز باشلرني بالذات كوره رك بو فلاكتلرني مطبوعانه، رسائل ايله عالم انسانته اعلان ايتمشدر. ايشته بالقانلره، اورويافكار منورمسي طرفندن ياپيلان آنكه تله، تشرىات تأشير ايتديركه آروپا مراكز مدنیه سنده بالقان ملتريك اسخلاصى اطرافنده جمعيلر، برلكلر، بوندلر تشكل ايتمشدر. بو برلكلرك اك فعال و بر قاق سنه نبري چاليشان فرانسه برلكى انساني مجادله سنى اك بوكسك مقياسده ياشمشدر.

1) Να δημοσιεύσετε στο φιλελεύθερο τύπο της Γαλλίας, από τα άπαισία εγκλήματα του Κόσσοβο, για να δαθεί τέλος στο αίμα τηρο αυτό δράμα.

2) Να οργανώσετε μία έρευνα γτά τα εγκλήματα και τις αγριότητες αυτές της «Λευκής Χειρός» στη περιοχή του Κόσσοβο, και ιδίως μέσα στις μάζες των εμικράντιδων.

*An άνθρωπισμός σημαίνει καταπράυνση των βασάνων της ανθρώπινης, νομίζω ότι αυτός πρέπει να εφαρμόζεται ιδιαίτερα εκεί, που η τρομοκρατία και το εγκλημα θεωρούνται άρετες.

Met' εξααιρετικής υποληψιας

Καθηγητής Κιαμιλ Βάλλα πρώην αλβανός βουλευτής

SOMMAIRE

Notre nouvelle adresse: Wien IX., Postamt 71, Postfach 50
Priere d'adresser tout envoi d'argent à "La Fédération Balkanique"
— Postscheckkonto No. 0-75.796 Wien, Autriche —

Prix du numéro et abonnement pour 6 mois: Schillings 0.50 et 6 pour l'Autriche, Dollars 0.10 et 1.20 pour tous les autres pays.

Adresse du journal:
LA FÉDÉRATION BALKANIQUE
Wien IX., Postamt 71, Postfach 50

Texte croate (pages 2761—2764)

Naša anketa o Balkansku Federaciju: Johannes Becher — Maksimilian Hesse
T. Stanić: Nova maska i novi putevi diktature — Smrt i Teror u Jugoslaviji — K. Ivačić: Izdajstvo i podlost hrvatskih "federalista"
Partie Slovène: U. Ukov: Slovenci i hrvatje v Italiji

Texte bulgare (pages 2765—2768)

И. Ермов: Процеса против 52-та в София — Доростолски: Ромжний продава имотите на бжгарите — Д. Влахов: Конгреса на македонските братства в София — Добротич: В Добруджа — М. Стефанович: Кратък преглед на аграрната реформа на Балканите

Texte albanais (pages 2769—2770)

K. Selmani: Shqypitari në dhée të huej

Texte grec (pages 2770—2772)

Δ. Βλάχωφ: 'Επ' εὐκαρία τοῦ Συνεδρίου τῶν Μακεδονικῶν Ἐταρειῶν Ἐφεργεσίας στή Βουλγαρία — Κιαμιλ Βάλλα: 'Ανοικτό γράμμα

Texte turc (pages 2772)

بروفسور كامل بالا: بوند فرايهر بالقان، بالقان اسخلاصى برلكى